

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologiæ Moralis Emendatæ Appendix In LXXIX. Propositiones A Summis Pontificibus olim damnatas

[Verlagsort nicht ermittelbar], circa 1680

De Sacrificio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-40408

3. Tertiam tradidit item Baius lib. 1. de Meritis operum cap. IX. estque ejusdem erroris cum præcedentibus.

P R O P. D A M N.

Per passiones Sanctorum indulgentiis communicatas non propriè redimuntur delicta, sed per communionem charitatis, nobis eorum passiones impertiuntur, ut digni simus, qui pretio sanguinis Christi à pœnis pro peccatis debitis liberemur. Est 60.

N O T A XXVIII.

Et hanc Baius habet in dicto fine libelli de Indulgentiis. Eodem errore nititur quo præcedentes: nempe quod opera nostra vel Sanctorum, dignitatem eam non habeant, ut peccata redimantur.

I M P E R T I N E N S.

Idem Theologus defunctus de quo supra, ausus erat vocare nostram de circumstantiis aggravantibus consuetudinis sententiam, PERNICIOSAM. Mortuo non insultamus; ejus quoque Præpositi fecisse hac in re dicuntur quod jus erat. Rationem tantum refellimus cur diceret PERNICIOSAM: nempe quod inter Auctores non ubique conveniret, quenam circumstantiæ notabiliter aggravarent. Ad quod facile respondetur, nec ubique convenire Auctoribus, quæ circumstantiæ speciem mutant, multoque minus quid peccatorum numerum multiplicet, ut ipsemet ille ostendit eodem loco dictatorum suorum. Quis tamen dicat, Doctrinam Tridentini de confitenda specie & numero peccatorum, esse perniciosam?

D E S A C R I F I C I O.

P R O P. D A M N.

Sacrificium Missæ non aliâ ratione est Sacrificium, quam generali illâ, quâ omne opus, quod fit, ut Sancta Societate Deo homo inhereat. Est 45.

N O T A XXIX.

Collecta videtur Propositio ex libello Baii de Sacrificio, in cujus cap. II. definit Sacrificium generatim ex Augustino, Omne opus quod agitur, ut Sancta Societate inhereatur Deo, velatum scilicet ad illum finem boni, quo veraciter beati esse possimus. Tum in fine capitis V. postquam etiam Sacrificii Missæ mentionem fecerat, ait: Rectius igitur & Sacre Scripturæ conformius, Sacrificium cum D. Augustino sine speciali virtutis ratione intelligimus in omni opere bono, quod ad eum finem refertur, quo veraciter beati esse possimus: ac mox incipiens cap. VI. ita prosequitur: Quod si roges, cur Sacre Eucharistiæ confectio, præ ceteris Sacramentis, quæ etiam typica sunt, & ad hoc divinitus instituta, ut juxta Sacrificii definitionem, Sanctam aliquam actionem significent, eo fine peractam ut Deo Sancta Societate adhereatur; pijs fidelibus peculiariter nomine Sacrificii celebretur, quadruplex videtur ejus posse reddi ratio. Ex quibus omnibus author videri potuit, ipsum Missæ Sacrificium non aliâ ratione fecisse Sacrificium, nisi generali illâ: etsi rationes speciales addat, ob quas præ ceteris & quasi per excellentiam, passim Sacrificii nomine appelletur. Melius Theologi, qui definitionem istam Augustinianam Sacrificio generalius sumpto adaptant, aliamque assignant pro Sacrificio propriè dicto, quale est Sacro-Sanctum istud de quo agitur.

I M P E R T I N E N S.

Nilil impertinentius esse potest, quam quod scribit Author Satyræ Flandricæ cui titulus: Den verleyden ende wegh-ghevoerden Joseph: nempe, Alexandrum VII. declarasse, Propositiones Amadæi Guemenii esse Regulas actionum Moralium, & gravissimorum scriptorum auctoritate, & perpetuo Catholicorum usu nitî; quas tamen Innocentius XI. melius informatus definivit esse pestes morum, perniciosam illarum doctrinam, & damnabilem illarum lectionem, usum, & praxim. Ita ille, ut inter se collidat duos hos Pontifices. Sed malè, & ut dixi, impertinentissimè.

E

Danz.

Damnavit quidem Guimenium, Innocentius, & quidem ad flammam, propter intolerabilem opinionum laxitatem, sed numquam enim probaverat Alexander: declarans tantummodo, ex illo libro & quodam alio quem nominat, perperam à quibusdam fuisse censuratas Propositiones aliquas, tum ad alias materias, tum ad actionum moralium Regulam pertinentes, quæ & gravissimorum scriptorum auctoritate & perpetuo Catholicorum usu nituntur. Ita Alexander: nequaquam eo pacto negans, fuisse in eodem libro alias Propositiones merito censurabiles (quemadmodum & ipse postea quasdam censuravit) ob quas tandem liber ille iussus sit ignibus tradi. Si scriptor ille scribendo talia, se bonæ causæ suppetias ferre existimet; hoc à me audiat: Non his auxiliis, non adjutoribus istis, tempus eget.

DE BONORUM OPERUM MERITIS.

PROP. DAMN.

- I. **N**aturali lege constitutum fuit homini, ut si in obedientia perseveraret, ad eam vitam pertransiret, in qua mori non posset. Est 6.
- II. Quod piè, & iustè in hac vita mortali usque ad finem conversati vitam consequamur æternam, id non propriè gratiæ Dei, sed ordinationi naturali statim initio creationis constitutæ iusto DEI iudicio deputandum est. Est 11.
- III. Nec in hac retributione bonorum ad Christi meritum respicitur, sed tantum ad primam justificationem generis humani, in qua legè naturali institutum est, ut iusto Dei iudicio obedientiæ mandatorum vita æterna reddatur. Est 12.
- IV. Opera bona à filiis adoptionis facta non accipiunt rationem meriti ex eo quod fiunt per spiritum adoptionis inhabitantem corda Filiorum Dei, sed ex eo, quod sunt conformia legi, quodque per ea præstatur obedientiæ legi. Est 14.
- V. Dicit rationem meriti non consistere in eo, quod qui benè operatur habeat gratiam, & inhabitantem Spiritum Sanctum, sed in eo solum, quod obedit divinæ legi: quam sententiam sæpius repetit, & multis rationibus probat ferè toto libro. Est 16.
- VI. Dicit sentire cum Pelagio, qui dicunt esse necessarium ad rationem meriti, ut homo per gratiam adoptionis sublimetur ad statum Deificum. Est 18.
- VII. Pelagii sententia est. Opus bonum circa gratiam adoptionis factum non est regni cælestis meritorium. Est 13.
- VIII. Dicit, opera Catechumenorum, ut fidem, & pœnitentiam ante remissionem peccatorum factam, esse vitæ æternæ merita, quam vitam non consequenter Catechumeni, nisi prius præcedentium delictorum impedimenta tollantur. Est 19.
- IX. Videtur insinuare, quod opera iustitiæ & temperantiæ, quæ Christus fecit ex dignitate personæ operantis non traxerint majorem valorem. Est 20.
- X. Celebris illa Doctorum distinctio, divinæ legi mandata bifariam impleri, altero modo quantum ad præceptorum operum substantiam tantum, altero quantum ad certum quendammodum, videlicet, secundum quem valent operantem perducere ad regnum æternum, hoc est, ad modum meritorium, commentitia est, & explodenda. Est 61.
- XI. Illa quoque distinctio, qua opus dicitur bifariam bonum, vel quia ex objecto, & omnibus circumstantiis rectum est, & bonum, quod moraliter bonum appellari consuevit, vel quia est meritorium regni æterni, eo quod fit à vivo Christi membro per spiritum charitatis, rejicienda putatur. Est 62.

NOTA XXX.

1. **P**er se patet totius hujus erroris systema, quem Assertor operosissimè adstruit libris de meritis operum præsertim secundo. Summa in eo consistit, quod ad meritum impertinens esse velit, quæ sit operantis dignitas, excellentia aut sublimitas, modò opus ipsum bonum sit & legi Dei conforme: ideòque titulus cap. III. ejusdem libri sic ait: Quod natura humana etiam Spiritu Sancto destituta, si Dei mandata illibate servaret, esset de premio secunda: & titulus capituli VI. Quod opera pœnitentium non absurdè dici queant regni cælestis merita, etiam ut mox addit, sine prævia remissione peccatorum, adeòque antequam viva